

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupen JUDr. Peterem Andrisem, advokátem se sídlem Strojnická 11, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nám. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2012, čj. 218/2012-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2012, čj. 2 A 33/2012 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 5000 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Petera Andrise, advokáta; poplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních přestupků, vydal dne 21. 4. 2011 rozhodnutí čj. MHMP/336827/2011/Čar, kterým uznal žalobce vinným z porušení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v rozhodném znění. Správní orgán uložil žalobci pokutu podle § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011 ve výši 38 000 Kč za naplnění skutkové podstaty přestupku proti plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. l) tohoto zákona. Dále mu uložil zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců s účinností od nabytí právní moci výše uvedeného rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalobce podal odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí. Žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 2. 2012, čj. 218/2012-160/SPR/3.

[3] Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného žalobou podanou k Nejvyššímu správnímu soudu dne 2. 4. 2012. Nejvyšší správní soud tuto žalobu postoupil Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) usnesením ze dne 19. 4. 2012, čj. Na 82/2012-17. Městský soud v Praze přidělil postoupené žalobě spisovou značku 2 A 33/2012.

[4] Městský soud odmítl žalobu usnesením ze dne 6. 6. 2012, čj. 2 A 33/2012 – 23. Žalobce totiž podal proti identickému rozhodnutí žalovaného dvě samostatné žaloby. První žalobu dne 30. 3. 2012 u Městského soudu v Praze. Ten jí přidělil spisovou značku 2 A 20/2012. Druhou žalobu žalobce podal u Nejvyššího správního soudu dne 2. 4. 2012. Projednání žaloby

postoupené městskému soudu Nejvyšším správním soudem tedy bránila skutečnost, že u městského soudu již probíhalo řízení o žalobě žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby blanketní kasační stížnost. Nejvyšší správní soud vyzval žalobce k doplnění kasační stížnosti usnesením ze dne 22. 8. 2012, čj. 8 As 88/2012 - 19. Žalobce požádal soud o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti a doplnil kasační stížnost podáním ze dne 11. 10. 2012.

[6] Žalobce v doplnění kasační stížnosti uvedl, že považuje rozhodnutí o odvolání za nezákonné, neboť správní orgán nedoručil žalobci řádně a včas předvolání k nařízenému jednání. Žalobce se proto nemohl jednání zúčastnit a aktivně se před správním orgánem hájit, což považuje za flagrantní porušení ústavní zásady rovnosti účastníků řízení.

[7] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí. Jednu ze zmiňovaných výjimek obsahuje i § 104 odst. 4 s. ř. s., který stanoví, že nepřípustná je kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[8] V posuzované věci dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalobce podal dvě samostatné žaloby s identickým předmětem. Projednání později podané žaloby pod sp. zn. 2 A 33/2012 bránila překážka dříve zahájeného řízení, vedeného pod sp. zn. 2 A 20/2012. V kasační stížnosti bylo tedy třeba namítat, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Především např. to, že městský soud nevedl řízení o jeho dříve podané žalobě. To však stěžovatel nečinil.

[9] Námitky, které žalobce v kasační stížnosti uplatnil, směřovaly pouze proti obsahu správního rozhodnutí žalovaného. Žalobce se nijak nevyjádřil k tomu, zda a z jakých důvodů považuje za nesprávné usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. Žalobce v kasační stížnosti nevedl nic, co by Nejvyšší správní soud mohl posoudit jako vymezení důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval otázkou formulace kasačních důvodů, jejich podřaditelnosti pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a mírou jejich konkrétnosti.

[11] V usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47, vyslovil závěr, že „*kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené.*“

[12] Dále opakovaně judikoval, že není dán důvod kasační stížnosti, jestliže stěžovatel nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud podle stěžovatele dopustil. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejich důvodů leží v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti, na stěžovateli.

[13] Zajisté platí, že pokud jsou kasační důvody ze znění kasační stížnosti seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti

uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku. (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003 - 50 na www.nssoud.cz).

[14] V posuzovaném případě však stěžovatel nenamítl žádný důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. ani formálně, ani nepodřadil pod toto ustanovení věcně žádné konkrétní tvrzení týkající se právního posouzení (vlastních rozhodovacích důvodů) městského soudu, pro něž městský soud odmítl žalobu. Zabýval se hodnocením průběhu správního řízení a polemizoval se závěry rozhodnutí žalovaného, aniž by se jakkoli vymezil vůči usnesení městského soudu, kterým soud odmítl jeho žalobu.

[15] Lze tedy shrnout, že stížní námitky nelze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by v řízení o ní bylo nařízeno jednání, rozhodl Nejvyšší správní soud s ohledem na § 10 odst. 3, větu poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se již zaplacený soudní poplatek, je-li soud povinen k jeho vrácení, vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto. V této lhůtě bude proto stěžovateli k rukám jeho právního zástupce zaplacený soudní poplatek vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. července 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu